

[Statsministeren]

Jeg ønsker naturligvis og vil fortsat søge at inddrage de private virksomheder så meget som overhovedet muligt. Hvis vi skal skabe en udvidet og hurtigere virkende jobtilbudsordning, må der større vilje, må der større åbenhed til i alle grupper, i alle erhvervsgræne, og altså også i de forskellige erhvervsorganisationer. De må åbne deres sind og sige: det er en opgave ikke blot snævert at vurdere, om man har brug for mennesker, men også ud fra et samfundshensyn sige: hvad kan jeg eller vi, hvor man er, gøre for at fremme beskæftigelsen?

Jeg ved godt, at der er en række praktiske problemer, som må klares, hvis vi skal sikre, at de tilskud, vi giver, virkelig fører til skabelsen af nye arbejdspladser. Alene i den offentlige sektor er der to ting, vi skal sørge for. Vi skal sørge for, at det ikke refusionsmæssigt er billigere for kommunerne at udbetale understøttelse end at anvende de samme beløb til nyttigt arbejde. Vi skal se på, hvordan vi kan åbne nye muligheder for kommunerne for at skabe job.

Jeg har mærket mig, at den indsats og de erfaringer, man har gjort i Hanstholm, er modtaget i offentligheden med interesse. Jeg tror naturligvis ikke, at fordi man gør sådan i Hanstholm, kan man overføre det system til resten af landet. Men eksemplet viser i hvert fald, at der er muligheder, som vi hidtil ikke har forstået at udnytte.

Det er blevet indvendt imod disse tanker, at de ikke på længere sigt løser arbejdsløshedsproblemet. Nej, ikke på længere sigt, det er rigtigt. Arbejdsløsheden kan selvfølgelig kun afskaffes gennem en virkelig styrkelse af hele erhvervsomsætningen og erhvervslivet, herunder eksporten. Alle kender jo forklaringen på, hvor utrolig svært det er for ethvert land at øge sin eksport i en sådan udstrækning, at det kan løse de enkelte landes arbejdsløshedsproblem.

Derfor er det selvfølgelig alligevel rigtigt at gøre, hvad vi kan for erhvervslivet, men vi ved også, at virkningerne af det, vi kan gøre, vil tage tid, og vi ved, at selv da er mulighederne desværre begrænsede. Derfor må det være rigtigt, at vi gør noget for at hindre, at arbejdsløsheden sætter sig varige spor ved at ødelægge mange menneskers tilknytning til arbejdslivet.

Jeg gentager, at jeg naturligvis også er så realistisk indstillet, at jeg ved, det bliver

svært. Jeg ved godt, at der er mange indvendinger. De er allerede kommet frem, og der vil komme flere endnu. Jeg kender dem allerede i forvejen. Men det, det drejer sig om, er at erkende situationens alvor og så også at stille det lille generende spørgsmål til alle dem, der kommer med indvendingerne: hvad vil I ellers? Derfor er det rigtigt, at de tanker, som ikke alene jeg har været inde på, men som også jeg har været inde på for nylig, gøres til genstand ikke blot for en kritisk vurdering, men for en klar vilje til at løse problemet for de mange mennesker, som er langvarigt arbejdsløse.

Det andet spørgsmål, jeg ville sige noget om, er olie- og gasressourcerne. Regeringen beklager meget, at det ikke lykkedes at nå til en aftale om en ændring af koncessionsbetingelserne for efterforskning efter og udnyttelse af gasforekomsterne i Danmarks undergrund.

Jeg erkender, at en forhandlingsløsning havde været den lykkeligste udgang. Men de samfundsmæssige interesser, der står på spil, er så væsentlige, at regeringen ikke kan acceptere en utilfredsstillende eller halv løsning for at opnå en aftale med bevillingshaveren.

Jeg lægger derfor vægt på at understrege, at regeringen på ingen måde vil fratage Dansk Undergrunds Consortium retten til at udnytte de områder i Nordsøen, hvor der er gjort fund, og som DUC udnytter, og at regeringen fuldt ud vil respektere, at DUC skal have mulighed for at udnytte fundene på en måde, som giver en rimelig forrentning af investeringerne og en passende fortjeneste. Men det er jo åbenbart, at udviklingen især siden 1976, men også før – 1976 var det år, da aftalen sidst blev revideret – på afgørende måde har ændret de krav, samfundet må stille vedrørende udvindingen og udnyttelsen af de energiressourcer, der findes i undergrunden. De ændringer, der blev aftalt i 1976, var langt fra vidtrækkende nok, når de ses på baggrund af den senere udvikling.

Forsyningsikkerheden er blevet et så afgørende krav, at det er nødvendigt, at vi sikrer, at udforskningen og udnyttelsen sker i et tempo, som forudsætter, at andre kommer med i udforskningen på virkelig moderne koncessionsvilkår. Det forudsætter en hurtig tilbagelevering af arealerne, naturligvis også arealer, som har efterforskningsmæssig interesse. Det forudsætter, at den olie og gas, der findes – det er også vigtigt – føres i land i